

АТОМНИК України

№47 (834) 24 листопада 2016 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

21 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ГІДНОСТІ ТА СВОБОДИ

21 листопада — пам'ятна дата. День ушанування мужності учасників Помаранчевої революції та Революції Гідності в обстоюванні громадянських прав людини та кращого майбутнього України.

Майдан — це пам'ять, скорбота і єднання. Утвердження демократичної і незалежної держави!
(Інформація за темою — на 3-й стор.)

ЗМІНИ СПИСКІВ №1 І №2: КОНСТРУКТИВНА ПОЗИЦІЯ АТОМПРОФСПІЛКИ УКРАЇНИ

Проти порушення прав працівників на пільгову пенсію

21 листопада цього року на ДСП «Чорнобильська АЕС» відбулося розширене засідання профспілкового комітету атомної станції, в якому взяли участь заступник Голови Атомпрофспілки України Павло Прудніков, заступник завідувачки відділу колективно-договірної та правової роботи ЦК профспілки Олександра Кравчук і Представник Атомпрофспілки у Чорнобильській об'єднаній організації Микола Тетерін.

На зібранні, що відкрив голова первинної профспілкової організації ЧАЕС Максим Орлов, розмова відразу розпочалася з життєво важливого питання, яке не втрачає гостроти вже тривалий час, — оптимізації/ревізії Списків виробництв, робіт, професій, посад і показників, зайнятості в яких дає право на пенсію за віком на пільгових умовах, згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 року №461.

Павло Прудніков, зважаючи на стислий регламент зустрічі, поінформував хронологічно про хід вирішення болючого питання про Списки, що дають право працівникам на пільгову пенсію. Як відомо, зауважив він, Атомпрофспілка ще у листопаді 2015 року на VI Пленумі ЦК першою порушила проблему про заплановані зміни у Списках, де взагалі були відсутні профільні розділи з ядерної енергетики та атомної промисловості, а також розділ, що стосується працівників підприємств зони відчуження.

(Закінчення на 2-й стор.)

АТОМНІ КАДРИ: ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ

Молодежи нужно развитие и движение вперед

Сейчас на Запорожской АЭС идет анонимное анкетирование персонала с целью выявить настроение коллектива, его потребности, надежды и стремления. Акцент в опросе делается на молодежь станции. А мне захотелось порассуждать на эту тему открыто.

Да, молодежь — это ценность любой нации. Ее еще не отягощает прошлое, ее будущее — впереди, да и настоящее — в полном распоряжении. К тридцати годам знания уже получены, внутренняя энергия накоплена, характеры определились, интеллект — на высоте! Единственное — маловато опыта.

Так сложилось, что на данном этапе для молодежи четко определились три пути для жизненного выбора.

Первый — самый простой. Его девиз: «Что имеем — Слава Богу; не было бы хуже...» И молодые люди, выбирающие этот путь, как правило, довольствуются тем, что есть. На этом пути может быть скучно, неинтересно, но зато спокойно, стабильно.

Второй путь труднее. Он для рискованных. Их жизненный девиз: «Да гори все синим пламенем! А я — сизым соколом за бугор. Прощай, Родина!» И несутся туда, где спокойная, веками отлаженная кем-то сытая жизнь... И не важно, что там чужой менталитет, чужой язык, да, по сути, все чужое. Рядом не будет близких и любимых людей, старых друзей, которых вряд ли кто-то сможет заменить. Здесь значимо другое — надежда стать успешным и обеспеченным человеком.

Есть еще один путь. Как поется в песне, «он трудный

самый...» Он — для неравнодушных и сильных духом! Этот путь можно смело назвать — патриотическим!

Его выбирают сердцем... Он для тех молодых людей, которые не боятся брать на себя ответственность и менять жизнь к лучшему. Для таких Родина не просто слово. Они, как молодые дубки, вцепившись корнями в родную землю, тянутся вверх, к солнцу, несмотря ни на что! Они хотят быть хозяевами в своей стране. Именно хозяевами, а не равнодушными потребителями. Хотят строить свое будущее,

заложить в своей стране крепкий фундамент для того, чтобы здесь было тепло и уютно им самим, их детям, их родителям, дедам и прадедам.

Молодежь — это свежая сила и еще не растратенная энергия, требующая выхода. Это новый интеллект, которому, как воздух, нужно обновление, развитие и движение вперед...

(Окончание на 2-й стр.)

Зустріч з молодими фахівцями ЮУАЕС

У ВП ЮУАЕС відбулася традиційна зустріч представників адміністрації та профкому з прийнятими цьогоріч працівниками, які мають статус молодих фахівців. Соціальної адаптації молоді на підприємстві приділяється особлива увага. Вказаному напрямку присвячено розділ Положення про роботу з персоналом, йдеться про це і в Колективному договорі компанії «Енергоатом», що об'єднує всі діючі АЕС України.

(Закінчення на 2-й стор.)

ГЕРОЇ — СЕРЕД НАС!

«Перш ніж щось вимагати від своєї країни, запитай себе: а що ти зробив для Батьківщини?»

Заступника коменданта комендатури об'єкта з інженерно-технічного забезпечення військової частини 3044 капітана Максима Плешка було визнано переможцем міського конкурсу «Людина року-2015» у номінації «За мужність і патріотизм». Випускник Харківської національної Академії Національної гвардії України після закінчення навчання у 2013 році повернувся в рідне місто, аби продовжити службу у військовій частині 3044, яка здійснює охорону й оборону Южно-Української АЕС. З 7 жовтня 2015 року по 9 січня 2016 року Максим виконував службово-бойові завдання в зоні проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей у складі групи цивільно-військового співробітництва СІМІС Збройних Сил України.

Серед військових їх називають коротко — сіміки. Від англійського civil military cooperation. Їх головні завдання — налагодити стосунки з вороже налаштованим населенням зони АТО і вміти домовлятися з противником, коли йдеться про обмін полоненими, вивіз вантажу «200» або про банальне відновлення зруйнованого в боях газопроводу.

(Закінчення на 3-й стор.)

ЗАХИСТИМО ТИХ, ХТО ЗАХИЩАЄ НАС!

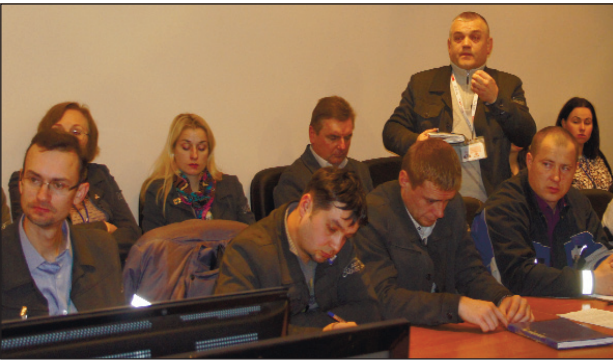
Допомога — постійна!

Рівненські атомники не припиняють збирати кошти на закупівлю зброях захисту та амуніції для військовослужбовців, які оберігають українську землю від загарбників. Окремі підрозділи АЕС ремонтують службові авто, перевезені із зони АТО.

Нині 37 чоловіків з міста-супутника РАЕС Вараш перебувають у зоні проведення АТО та ще 5 проходять військову підготовку. Нещодавно спільними зусиллями працівників електростанції та підприємств-партнерів було зібрано майже 18 тис. грн, на які закуплено: зимові форми та взуття, гумові чоботи, бензопили, паяльні лампи, «буржуйки» та пристрій нічного бачення. Нова партія гуманітарної допомоги вже доставлена до Станиці Луганської, де наразі ведуться активні бойові дії.

Один із тих, хто очолив підготовку до поїздки та є постійним і незмінним «зв'язковим» між військовослужбовцями та їх рідними, — голова Кузнецовської спілки афганців, працівник РАЕС Петро Ширко. За його словами, зусиллями атомників та волонтерів уже готуються подарунки для солдатів до дня Св. Миколая: «Головна наша місія — це підтримка духу бійців Збройних Сил України. І це не просто якась одноразова благодійна акція, це — наш громадянський обов'язок. Наступна поїздка стане своєрідним теплим передсвятковим привітанням для наших хлопців, тож прошу усіх небайдужих приєднатися та своєю допомогою підтримати українську армію, адже це додасть їм сили та насаги боротися далі за нашу Батьківщину!».

ЗМІНИ СПИСКІВ №1 І №2: КОНСТРУКТИВНА ПОЗИЦІЯ АТОМПРОФСПІЛКИ УКРАЇНИ

Проти порушення прав працівників на пільгову пенсію

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Починаючи з грудня минулого року, Атомпрофспілка надіслала відповідні звернення, запити, провела низку переговорів на рівні галузевих міністерств у справі актуалізації Списків з тим, щоб врахувати специфіку підприємств та запобігти соціальному невдоволенню у трудових колективах. Оперативно підключилися до цієї роботи з підтвердження права працівників на пільгове пенсійне забезпечення адміністрація та фахівці НАЕК «Енергоатом» і атомних електростанцій зокрема. Ще до виходу 461-ї постанови практично по Компанії майже 80–85% позицій за Списками №1 і №2 вдалося відстояти. А найголовніше — відновити сам розділ «Атомна енергетика та промисловість».

Натомість керівництво ДП «Східний гірничо-збагачувальний комбінат» та Адміністрація Чорнобильської зони відчуження не поспішали з наданням потрібних обґрунтувань (відповідних наказів, карт робочих місць, інших документів) щодо вилучення професій зі Списків.

Грім ударив, коли 24 червня прем'єром було підписано відому постанову. І поки вона не набрала чинності, була досягнута домовленість з главою уряду, до речі, під тиском Всеукраїнської акції протесту, 6 липня, що профільні міністерства разом із профспілками й роботодавцями доопрацюють Списки і у разі потреби буде відкориговано постанову. Так ось і в цей «перехідний» період від цих заінтересованих структур — ні пари з вуст. Третього серпня документ набрав чинності.

Чітко усвідомлюючи наскільки критичним є питання, Атомпрофспілкою було проведено низку зустрічей за участю спеціалістів СхідГЗК, ДАЗВ України, Федерації профспілок, заступника міністра соціальної політики і відповідних працівників цього міністерства. Багато питань під час цих переговорів отримали розв'язок. Так, було відновлено розділ «Добування та первинне збагачення уранових руд» і включено до розділу «Хімічне виробництво» ряд професій і посад, які є на СхідГЗК, що дає працівникам право на пільгову пенсію.

Стосовно зони відчуження. На сьогодні є угода з Мінсоцполітики, що до постанови Кабміну про внесення змін до постанови №461 буде включено новий розділ XXIV «Праця у зоні відчуження» з відповідним формулюванням.

Далі перспектива така, підкреслив Павло Прудніков, найближчим часом Мінсоцполітики має погодити з Атомпрофспілкою проект постанови Кабміну зі внесення змін до Списків і подати його до уряду. Як пообіцяв міністр соціальної політики Андрій Рева, до кінця 2016 року такий документ має бути підписаний Прем'єр-міністром Володимиром Гройсманом.

Представники Атомпрофспілки відповіли на запитання колег і підтримали рішення профкому ЧАЕС відтермінувати дату проведення акції протесту, заявленої раніше на 23 листопада, залежно від результатів переговорів по ухваленню урядового рішення у справі Списків №1 і №2.

У такому ж форматі було проведено зустріч у Чорнобилі з головами ППО Чорнобильської об'єднаної організації Атомпрофспілки.

Фотоінформація Миколи ВАРЧИНОГО

Інформація до роздумів

Робота на випередження, як і Атомпрофспілка, починається з перинки

Підкреслимо, 15 березня 2016 року у м. Чорнобиль відбулася звітна конференція ЧООП, де були присутні профлідери ЧАЕС та УЗФО. На зібранні виступив Голова Атомпрофспілки України Валерій Матов. Він, зокрема, зазначив, дослівно: «...Ми провели значну переговорну роботу, практично через день ідуть зустрічі з керівництвом Мінсоцполітики по захисту прав працюючих. Чесно кажучи, мене лякає повна відсутність присутності у цій роботі (стосовно проекту постанови уряду за Списками. — Ред.) керівників наших підприємств. Вони байдужі до цього питання, можливо, тому що пільгова пенсія оплачується з фонду оплати праці. Вибачте, але ж легше жити не буде. Звичайно, є моменти, що вимагають внесення певних змін у ці Списки. Але загалом показники умов праці, на жаль, не покращуються. І нашим профорганізаціям на місяць теж потрібно виявляти стурбованість такою нерозсудливою оптимізацією Списків, давати конкретні пропозиції за цією важливою темою. Бо як профспілка ми не можемо виконувати роль господарника, вирішувати питання суто законодавчі, виробничі, фінансові тощо. Повинна бути взаємна партнерська відповідальність: керівник із боку профспілки — контроль і допомога».

АТОМНІ КАДРИ: ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ

Зустріч з молодими фахівцями ЮУАЕС

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Систему адаптації молодих фахівців у ВП ЮУАЕС розраховано на три роки: за ними закріплюються наставники, вони проходять підготовку за індивідуальними програмами. Зустрічі з адміністрацією — одна зі складових такої роботи. У їх перебігу молоде поповнення дізнається про основні форми роботи з персоналом, про систему формування кадрового резерву, про пільги та соціальні гарантії, передбачені колективом, про благодійні акції, в яких беруть участь працівники енергокомплексу, а також про інші традиції колективу. Окрема увага — діяльності організації молоді, конкурсам наукових доповідей і конкурсам професійної майстерності, в яких молоді люди можуть проявити себе передусім.

Практично всіх перелічених тем торкнулися учасники розмови, що відбулася нещодавно. 2016 року свою трудову діяльність у ВП ЮУАЕС розпочали 16 молодих фахівців. Серед них випускники Одеського національного політехнічного університету, Черкаського інституту пожежної безпеки, Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут», Національного університету «Львівська політехніка», Одеського державного аграрного університету, Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого, Дніпропетровського технікуму зварювання і електроніки ім. Патона.

Провідний інженер управління кадрів ВП ЮУАЕС Алла Мосєєва зазначає: «Южно-Український енергокомплекс провадить активну кадрову політику, колектив щорічно поповнюють молоді фахівці. Сьогодні НАЕК «Енергоатом» тісно співпрацює з 5 профільними вишами, що готують кадри для АЕС. Договірні стосунки встановлено з Одеським, Київським і Львівським політехімами, Він-

ницьким технічним університетом. Цього року до них приєднався Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. Нині існує рамкова угода із Західно-українським університетом, переговори з європейським вишем тривають. Ми задоволені розширенням цього списку, тому що активна молодь, нові та свіжі ідеї завжди будуть основою для прогресивного розвитку нашого підприємства та атомної галузі в цілому».

Як у молодих людей відбувається процес адаптації у колективі южно-українських атомників? Ім слово.

Віталій ІВАНІЦА, електромонтер 3 розряду, електроцех, на ЮУАЕС працює 3 місяці:

— Атомні станції були моєю мрією з шкільних років. У Київському політехнічному інституті вчився за тристороннім договором, проходив практику на Южно-Українській АЕС. Адаптація після влаштування на роботу особисто для мене була легкою. Більшість моїх колег — молоді співробітники до 35 років. Тому ми легко знаходимо спільну мову, розуміємо один одного. Вони мені допомагають. У колективі дуже доброзичлива атмосфера.

Марія БУРКА, технік, служба головного метролога, стаж роботи на ЮУАЕС 2 місяці:

— Я закінчила Львівську політехніку за фахом метрологія та вимірвальна техніка. АЕС обрала, тому що вважаю підприємство нині найбільш перспективним. У колектив вливатися було легко. Я відчуваю себе, як у сім'ї. Колеги по-батьківськи мене опікають: з ними можна порадитися, вони завжди підкажуть правильне рішення.

Максим ШПАК, машиніст-обхідник, реакторний цех №2, випускник ОНПУ, на АЕС працює півроку:

— Період адаптації пройшов для мене дуже легко, завдяки працівникам цеху. Усі допомагали, прагнули щось підказати, посприяти. Я родом з сусіднього Вознесенська. Тож своїм прикладом популяризую атомну станцію, доводжу її надійність і безпеку.

Молодежи нужно развитие и движение вперед

(Окончание. Начало на 1-й стр.)

На Запорозькій АЭС трудится около 3000 человек в возрасте до 35 лет. В электрическом цехе их 280. Это кадровый резерв цеха. Им передает эстафету та молодежь, которая стояла у истоков становления нашей станции — одной из самых мощных в мире.

Придя на ЗАЭС, каждый молодой работник сразу же вливается в устоявшийся коллектив, в его производственную, общественную и творческую жизнь. И цех со временем становится его вторым домом. От того, как покажет себя молодой специалист в коллективе, будет зависеть его карьерный рост — основа его интереса и закрепления на рабочем месте.

Электрический цех постоянно обновляется за счет молодых кадров. В коллективе уделяется большое внимание адаптации и профессиональному росту молодежи. Ежегодно проводится система конкурсов, разработанная в цехе. Так, с 2005 года проведено свыше 50 конкурсов по профессиям, конкурсов научных докладов, в которых охотно участвуют молодые специалисты, ведь это шанс проверить и проявить себя.

Хочется отметить ребят, которые (в разные годы) получили высокую оценку за свои научные труды и профессиональные навыки. Это: Сергей Панчик, Борис Кибырин, Николай Колосов, Ярослав Стальнов, Дмитрий Федоренко, Руслана Мусиенко, Александра Головки, Евгений Сиротюк, Мария Новоселова, Игорь Майданский.

Мы как-то спросили перспективного специали-

та, электомонтера РЗАИ Сергея Панчика, что сегодня важно лично для него, для его коллег и друзей. Главное — хорошее жилье, ответил он, достойная зарплата и возможность самовыражения.

К сожалению, падение экономики в стране заставляет наиболее образованную, но не удовлетворенную жизнью молодежь искать счастья за границей. Но нуждается ли в нашей молодежи за границей? И если да, то в качестве кого? Выбор такой — что без выбора: мать машины, имея за плечами два, а то и три высших образования, ухаживать за больными и стариками...

Информация по теме

Обратная связь с персоналом ЗАЭС

Руководству предприятия необходимо получать объективную информацию о том, как сотрудники относятся к условиям труда, как они оценивают корпоративную политику. Это нужно для развития системы мотивации и принятия правильных управленческих решений. Получить такую информацию помогают методы обратной связи с персоналом. К наиболее популярным из них относится анкетирование.

Именно это стало поводом для встречи временно исполняющего обязанности генерального директора Запорозькой АЭС Владимира Пышного и заместителей руководителей цехов по работе с персоналом.

«Такой опрос позволит нам понять, чем живет коллектив сегодня, каково его морально-психологическое состояние. Важно, чтобы сотрудники ответили на вопросы не формально, а максимально открыто и искренне. Результаты анкетирования позволят выстроить правильную политику в работе с персоналом и наметить перспективы развития нашего предприятия», — прокомментировал Владимир Пышный.

Вопросы для анкеты разработали социологи службы качества станции. «В

своей работе мы опирались на существующий международный и собственный опыт по проведению опроса среди работников предприятия», — говорит руководитель группы социальной диагностики службы качества Наталья Насиковская.

Основные блоки анкеты направлены на изучение проблем стратегического планирования, управления, материального обеспечения производства, межличностных отношений в коллективе и социальных вопросов.

Социологическое исследование будет разделено на два этапа. В первом примут участие большие цеха и подразделения станции, в которых свыше полутора тысяч человек. Во втором этапе в процесс опроса будут включены остальные подразделения.

В целом нужно будет охватить практически весь коллектив.

Первый этап анкетирования социологи планируют провести в течение трех недель. Обработанные данные предоставят руководству станции. По запросу — для лучшего понимания потребностей коллектива — результаты опроса по своему подразделению смогут получить заместители руководителей по работе с персоналом.

Елена БУДУГАЙ, работник электроцеха

21 Листопада — День Гідності та Свободи

Майдан по-кіровоградськи

21 листопада Україна відзначила День Гідності та Свободи, єдине українське свято в новітній історії, яке запроваджене на честь перемоги — перемоги революції, яку пізніше назвали Революцією Гідності.

Як і будь-яка революція чи кардинальна зміна політичної системи не трапляються водночас, так і Революція Гідності, як раніше Помаранчева, визрівали, як «грона гніву». Відмова тодішньої влади від підписання Угоди про асоціацію з Євросоюзом напередодні доленосного саміту у Вільносі стала спусковим гачком, за яким настав вибух громадянської непокори. Думаю, що зміна авторитарної по своїй суті системи організації влади назріла і була очевидною не лише для тоді опозиційних, проукраїнських партій, а й для провладних. Така концентрація влади, яку мала на той час Партия регіонів на всіх рівнях, могла призвести лише до застою і накопичення протиріч як у суспільстві, так і в політикумі.

Багато хто сумнівався в щирості євроінтеграційних намірів колишніх регіоналів, та все ж європейська риторика Януковича до останнього давала якусь надію. Проте в останній момент було заявлено, що Україна не готова до асоціації з Євросоюзом ні економічно, ні фінансово, ні політично, ні навіть ментально.

Хоча невдоволення цим відчувалося по всій Україні, у тому числі й у Кіровограді, приклад показав Київ. Причому, як стало відомо пізніше, такі мала місце фінансова «розкрутка» акції. Після заклику в соцімережі журналіста Мустафи Найеми вийти на Майдан Незалежності «з кавою і ковдрами» задля підтримки Угоди, хтось з активістів витратив 600 американських грошей на фінансування розповсюдження заклику Найеми. Таким чином його побачили 100 тисяч користувачів соцімережі, з яких тисяча чи півтори вийшли на Майдан.

Відтоді Майдан став реальністю, але і це ще не було початком Революції. Справжні революційні дії розпочалися після 30 листопада, коли «Беркут» спробував розігнати тоді ще студентський Майдан під приводом встановлення «йолки» на головній площі столиці. Пролилася перша кров, яка покликана на барикади в Київ десятки тисяч українців.

Революційний рух у Кіровоградській області зосередився в основному в обласному центрі, куди приїздили активісти з інших районів. Заклик вийти на кіровоградський Майдан 24 листопада о 14 годині з'явився на одному з місцевих сайтів, причому без авторського підпису, проте особливого революційного піднесення не спостерігалось, всі чекали розв'язки. Тим не менше, вдень на площу приїшло чимало людей і серед них працівники Інгульської шахти, які могли бути на кіровоградському Майдані після робочої зміни, — Віктор Жадан, Віталій Вахрушев та інші. Це були люди, які не побоюлися заявити про свою громадянську позицію.

30 листопада у Києві пролилася кров, і хотіла чи не хотіла цього влада, але тієї ночі було перейдено межу, після якої в Україні розпочався незворотний процес силового протистояння і навіть відторгнення окремих частин країни,

що врешті-решт призвело до окупації Криму та частини Донбасу.

Але це було потім, а з першого грудня 2013 року, після «кривавої йолки» у Києві, кіровоградський Майдан теж перейшов у нову, активну фазу. У нас з'явився Штаб національного спротиву, Самооборона і... «тітушки». Проти місцевих майданівців почалися репресії, були випадки знищення техніки організаторів «Віче», яке не лише стояло на площі, а й забезпечувало збір допомоги головному Майдану України. 3 грудня відбулася позачергова сесія Кіровоградської обласної ради, де лише маніпуляції голови ради М. Ковальчука дозволили продавити рішення, яким облрада «підтримує політику Президента і вимагає поклати край радикальним проявам». У січні перемогою Майдану закінчилося протистояння з провладним «Антимайданом» на площі перед обласною радою. А потім були розстріли майданівців 18 і 19 лютого у Києві і втеча Януковича з найближчим оточенням. Так перемогла революція.

Незважаючи на те, що у Кіровограді протести були мирними, все ж і тут пролилася кров, коли «тітушки» молотком розбили голову фермеру з Бобринця Вікторові Чміленку, який пізніше загинув на київському Майдані. Зараз ім'ям Віктора Чміленка названа вулиця, колишня Дзержинського, де розташоване управління МВС України у Кіровоградській області.

Кіровоградську облраду не захопили мітингувальники, як це було в інших областях, але якийсь час вона була в облозі — в коридорах на підлозі чекали штурму правоохоронці зі зцітами, а вікна першого поверху були закладені мішками з піском. Потім в обласній раді змінилася влада, міський голова Кіровограда пішов у відставку, відбулися вибори в парламент та органи місцевого самоврядування, яким доводиться вирішувати надскладні завдання в умовах російської агресії.

Майдан виконав свою історичну роль. Він дав шанс реалізувати патріотичний потенціал нової влади, дав такий потужний поштовх патріотичній свідомості, що саме це допомогло Україні вистояти в найважчі місяці російської навали, забезпечило не лише самопожертву наших воїнів, а й підняло на небачений рівень волонтерський рух на підтримку української армії.

За три роки по Майдану ми, на жаль, не досягли радикальних, видимих і головне — відчутних найширшими верствами населення змін на краще. Навпаки, стало складніше, але потрібно пам'ятати, що жодна країна світу не покращувала рівень життя під час визвольної війни, тим більше — не долала інфляцію. Нам допомагає запас міцності і терпіння, успадкований не лише від предків, а й від Героїв Майдану. Заслуга Революції Гідності полягає ще й у тому, що вона дала нам шанс відчувати у собі гідність не терпіти бездарну владу!

Сергій ПОЛУЛЯХ

«АТОМНИКУ УКРАЇНИ» ВІДПОВІДАЮТЬ: ПЕНСІЙНИЙ ФОНД УКРАЇНИ

«Пенсія від держави — треба мати не менше 15 років страхового стажу»

До редакції газети звернулися читачі з проханням з'ясувати на офіційному рівні, безпосередньо в Пенсійному фонді України, чи правда, що сьогодні люди, яким виповнилося по 50–60 років, уже не зможуть отримати пенсію від держави через нестачу страхового стажу, а саме — менше 15 років. Тобто у цьому разі вони отримають тільки соціальну допомогу, бо заробити потрібний стаж ці люди вже не мають часу.

Пенсійний фонд України, який завжди оперативно відгукується на запити читачів «Атомника України», відповів редакції.

Розглянувши вашого листа від 19.10.2016 року о/к №79 щодо тривалості страхового стажу, що дає право на пенсію за віком, та умов, при дотриманні яких встановлюється мінімальний розмір пенсії, Пенсійний фонд України повідомляє.

Згідно зі статтею 26 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (далі — Закон), у редакції Закону України від 8.07.2011 №3668-VI, особа має право на призначення пенсії за віком після досягнення віку 60 років та наявності страхового стажу не менше 15 років. Для жінок 1961 року народження і старших передбачено поступове підвищення пенсійного віку з 55 до 60 років.

ГЕРОЇ — СЕРЕД НАС!

«Перш ніж щось вимагати від своєї країни, запитай себе: а що ти зробив для Батьківщини?»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Рік тому військова частина 3044, яка охороняє Южно-Українську АЕС, отримала запит на одного офіцера, який би взяв участь у проєкті CIMIC, тобто пройти практичний тренінг для офіцерів оперативних груп військово-цивільного співробітництва, а потім вже у зоні проведення антитерористичної операції разом з іншими бійцями виконувати певні завдання.

Тоді ще старший лейтенант Максим Плешко одразу позитивно відреагував на пропозицію. У командування військової частини 3044 цей молодий офіцер був на особливому рахунку, як досить перспективний військовослужбовець, тож сумнівів, що це кращий вибір, ні в кого не виникло. «Максим прийшов до нас у 2013 році, і зразу стало зрозуміло, що це хороший фахівець, — каже заступник командира частини по роботі з особовим складом Ігор Моспан. — Будучи командиром взводу, він відразу знайшов спільну мову із своїми підлеглими бійцями. Чесно кажучи, це справа не з простих, адже більша половина взводу — військовослужбовці, які вже мають чималий досвід служби та й за віком старші, ніж молодий лейтенант. Аби заслужити авторитет у підрозділі, офіцер має проявити себе відповідно. За рік Максим уже обіймав посаду чергового помічника коменданта комендатури об'єкта, де також проявив себе як ініціативний, активний і старанний військовослужбовець».

До того як потрапити у зону АТО, майже місяць Максим Плешко разом з іншими військовослужбовцями відпрацьовував практичний тренінг, який проводили для них інструктори Командування Об'єднаних Сил НАТО і українські офіцери з досвідом роботи у зоні конфлікту.

Окрім лекцій про те, який вигляд мають психологічні операції і як проводитися у полоні, учасники проєкту пройшли і практичні заняття з тактичної медицини, пробували себе в ролі перемовників, а також відпрацьовували ситуації потрапляння в засідку і супроводження представників гуманітарних місії.

«Це була дуже корисна й ефективна підготовка, — розповідає Максим. — Створювалися умови бойового стресу, велику увагу приділяли психологічним тестам. З часом починаеш навіть мислити по-іншому. Абсолютно інший підхід до підготовки, ніж, наприклад, той, який був під час мого навчання у військової академії. Усі навички, які я там отримав, реально знадобилися потім в АТО».

Уже в зоні АТО група, у складі якої був Максим Плешко, працювала у так званій сірій зоні — на своєрідній нейтральній території між сторонами бойових дій. Формально усі населені пункти «сірої зони» на Донбасі знаходяться в юридичному полі України, але насправді там усе набагато складніше. Наприклад, селище Зайцеве, що у передмісті Горлівки, частково знаходиться під контролем ЗСУ, а частково зайнято окупантами, і тому живе в ритмі постійних обстрілів.

«На той час в Зайцевому нашими були три вулиці, — розповідає Максим. — Нам потрібно було вивозити деякі сім'ї, яким загрожувала небезпека. Наприклад, була родина, де чоловік допомагав ремонтувати техніку для українських військових, про це «доброзичливіці» донесли бойовикам, а ті погрозували розправою. Особливо шкода дітей, які перебувають на цих територіях. За можливості ми привозили їжу, зв'язувалися з медиками і діставали необхідні ліки для них. Було таке, що навіть на той бік переправляли інсулін для дітей, хворих на діабет. Працювали з міс-

цевими інформаторами. Інформація йшла по ланцюжку: люди з Горлівки передавали один одному, потім нам, а вже ми — розвідникам. На жаль, так само деякі місцеві жителі працювали і на користь бойовиків. Люди різні там. Ті, кому довелося побувати під владою бойовиків, більше такого «щастя» для себе не бажали і були категорично за Україну, а кого оминула така участь, то там настрої були вслякі».

Роботи у «сірій зоні» для сім'ї було чимало, і спектр завдань був настільки різноманітним, що, як каже Максим, зранку не знали, що на них чекатиме упродовж дня. Ситуації були різні, і бійці мали бути готовими ризикувати своїм життям у будь-який момент, адже небезпека у тих місцях чатувала на них на кожному кроці.

Мужнім вчинком Максима було надання першої медичної допомоги офіцеру ЗСУ, автомобіль якого потрапив на міну поблизу міста Попасна Луганської області. Завдяки його підготовці з тактичної медицини було врятовано життя начальнику штабу батальйону 59-ї ОМПБр ЗСУ.

Максим Плешко каже, що в разі потреби не задумуючись знову став би на захист України у будь-який момент: «Хіба такі елементарні речі, як захист своєї Вітчизни, потрібно пояснювати? Дітям — так, а у дорослої свідомості людини не повинно виникати сумнівів з цього приводу. Я точно знаю, що якщо не ті добровольці, які у 2014 році стали на захист України, то страшно уявити, що з нами зараз було б. Часто дехто починає з претензій до своєї країни, а я так скажу: перш ніж щось вимагати від країни, запитай себе: а що ти зробив для Батьківщини?»

Оксана МІСЮКЕВИЧ
Фото з особистого архіву
Максима ПЛЕШКА

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Президент підписав закони стосовно посилення соціальної захисту сімей героїв АТО

Как сообщили в пресс-службе главы государства, эти документы регулируют вопросы назначения пенсий лицам, которые стали инвалидами вследствие непосредственного участия в антитеррористической операции или которые обеспечивали ее проведение, а также членам их семей и семьям погибших.

В частности, речь идет об изменениях в закон «О пенсионном обеспечении лиц, уволенных с военной службы, и некоторых других лиц» относительно назначения пенсии женам (мужьям) погибших (умерших) военнослужащих, занятых уходом за детьми кормильца до достижения 8-летнего возраста и которые проходят военную службу», принятых Верховной Радой 18 октября 2016 года.

Закон регулирует вопросы назначения пенсии женам (мужьям) погибших (умерших) в антитеррористической операции военнослужащих, занятых уходом за детьми кормильца до 8-летнего возраста и тех, кто проходит военную службу.

Документ предусматривает предоставление права на пенсию в связи с утратой кормильца его жене или

мужу, независимо от того, работают (проходят военную службу) ли она (он) в случае, если она или он заняты уходом за детьми, братьями, сестрами или внуками умершего кормильца, не достигших 8-летнего возраста.

Президент также подписал закон №1673-VIII «О пенсионном обеспечении лиц, уволенных с военной службы, и некоторых других лиц» относительно дополнения перечня лицами, имеющими право на пенсию наравне с военнослужащими срочной службы, и членами их семей.

Он нормирует порядок предоставления пенсий для военнослужащих срочной службы и членов их семей, которые стали инвалидами в связи с ранением, увечьем, контузией или вследствие заболевания, связанного с непосредственным участием в антитеррористической операции или обеспечением ее проведения, находясь непосредственно в районах ее проведения; и членам их семей, а также членам семей лиц, погибших (умерших) вследствие ранения, увечья, контузии или иных повреждений здоровья, полученных во время непосредственного участия в АТО или обеспечения ее проведения.

ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ І ДУХ ЗМАГАННЯ

Команда Хмельницької АЕС — лідер XXIV Спартакіади Атомпрофспілки України

Завершено останній етап XXIV Спартакіади фізкультурних організацій Атомпрофспілки України, який проходив нещодавно в Энергодарі. За підсумками трьох турів лідером стала команда Хмельницької АЕС. На другій сходинці спортсмени із Запорізької АЕС. Замикає трійку лідерів команда Южно-Української АЕС.

За найвищі нагороди змагалися спортсмени із міст-супутників АЕС України та команди Східної об'єднаної організації профспілки (м. Жовті Води). Протягом поточного року було проведено три етапи Спартакіади, де визначалися найсильніші в одинадцяти видах спорту. Команда хмельницьких атомників була лідером у на-

стільному тенісі, чоловічому волейболі, гирьовому спорті та пляжному волейболі серед жінок. Другу сходинку спортсмени Хмельницької

АЕС посіли у турнірах з футболу, жіночого волейболу, шахів та армспорту. Третіми, за підсумками Спартакіади, були нетішинські плавці та

чоловіча команда з пляжного волейболу. За загальними підсумками спортсмени Хмельницької АЕС набрали переможні 22 очки.

Інформація за темою

Восьмикратні чемпіони

Серед южноукраїнських спортсменів найбільшого успіху у Спартакіаді досягли плавці Максим Усатенко, Дмитро Мазур, Євген Муляр, Сергій Бужор, Ірина Амбарова та Олександра Дозорцева під керівництвом інструктора Наталі Вовченко. В особистій першості вони завоювали 12 золотих, 1 срібну та 3 бронзові — загалом 16 медалей. Спортсмени ВП ЮУАЕС виграли дві естафети, причому одну з рекордом змагань, та увосьме (також рекорд спартакіади) стали чемпіонами.

(Детальніша інформація про Спартакіаду буде)

Рекорд із бігу — у 90 років

Дев'яносторічна Владлена Кокіна з Жовтих Вод встановила рекорд України з бігу. Вона здолала 10 кілометрів за 1,5 години. Рекорд зафіксували на легкоатлетичному забігові в Межигір'ї.

«Долати дистанції зовсім неважко. Усе через те, що я тренуюся регулярно. Бігом займаюся тричі на тиждень, заповнюю спортивний щоденник. Там фіксує відстань, час, пульс, самопочуття», — розповіла Владлена Кокіна. Професійно займатися бігом вона почала у 58 років, а свій перший рекорд встановила у 72 роки. Це був рекорд України на дистанції 100 метрів. Нині їй понад 60. Серед них два рекорди світу — на 800 метрів та 10 кілометрів.

Міжнародний боксерський турнір — у місті-супутнику ХАЕС

II Міжнародний боксерський турнір, присвячений воїнам АТО, пройшов нещодавно в місті-супутнику Хмельницької АЕС Нетішині. У змаганні взяли участь боксери із західних та північних областей України, а також спортсмени із Молдови та Білорусі.

Із понад 130 учасників 30 — боксери комплексної дитячо-юнацької спортивної школи ХАЕС, які достойно представили місто атомників. Спортсмени виступали у чотирьох вікових категоріях.

Чемпіонами у віковій категорії 2001–2002 років народження стали Максим Степанишин, Юрій Рудюк, Максим Багнюк, Максим Глушко та Павло Коверзнев. Серед найстарших юнаків 1999–2000 років народження у ваговій категорії до 69 кг лідером став Антон Свинаренко. Боксери КДЮСШ Михайло Василенко, Іван Мольдван, Андрій Карпенко, Роман Флік були найкращими у віковій категорії 2003–2004 років народження.

Гарні результати і у наймолодших нетішинських спортсменів 2005–2006 років народження, серед яких перші місця вибороли у своїх вагових категоріях Максим Чижов, Тарас Шаповал, Артем Звада.

Енергодарські гімнастки завоювали 17 медалей

В Энергодарі в спортивно-оздоровчому комплексі ЗАЕС пройшла першість клубу «Витязь» з художньої гімнастики «Smile-2016».

У змаганнях взяли участь спортсменки з Києва, Запоріжжя, Мелітополя, Бердянська, Энергодара. Загалом свою майстерність на суд журі представили 115 гімнасток.

Енергодарські дівчата, яких тренує Оксана Лебідь, показали чудові результати і завоювали у запеклій боротьбі 17 медалей.

ЗАХОПЛЕННЯ АТОМНИКІВ

Движение — это жизнь!

67 лет — возраст, когда, по статистике, обрывается жизнь среднестатистического украинского мужчины. Случается это из-за инфарктов, диабета, онкозаболеваний, или просто «от нервов», как говорят в народе, от курения или злоупотребления горячительными напитками. Суровые наши реалии, казалось бы, не дают шансов прожить долго, и сразу после пяти вечера, истощенные рабочим днем, мы расплзаемся по домам — ужинать и укладываться на любимые диваны. Но есть люди, для которых конец рабочего дня — счастливая возможность начать движение. Движение к здоровью, к долгой и счастливой жизни и к неопишуемой красоте природы, которую мы часто не имеем возможности заметить с дивана. Старт — сразу за дверью квартиры, ведь в этом виде спорта нет начала и конца, есть просто долгая и интересная дорога, сопровождаемая шорохом шин, ветром в волосах и любимой музыкой в наушниках плеера.

Заведуючий сектором учебно-спортивної роботи ККСС «Олимп» Александр Бурцайло і двоє працівників енергоремонтного подрозділення ОП ЮУАЕС — інженер по комплектації обладнання служби підготовки виробництва Віталій Рожок і слесарь ЦРТО СВКВ Андрей Комышник с недавних пор вибрали для себе обидві дороги. Так, в цьому році вони прийняли участь в Открытом любительском Кубке Украины — велосипедных соревнованиях категории кросс-кантри.

Это гонки по пересеченной местности со спусками, затыжними подъемами, скоростными и техничными участками. Трасса включает в себя как естественные, так и искусственные препятствия и разрабатывается конкретно для каждого этапа соревнований. Кросс-кантри — это в первую очередь гонка, участие в которой колоссально повышает скоростную выносливость и технику владения велосипедом. Как и любая другая гоночная дисциплина, она требует тренировок, причем

тренировок очень серьезных, четко спланированных и регулярных. Ведь помимо хорошей техники езды, у гонщика должны присутствовать скорость, сила, выносливость и разносторонняя физическая подготовка.

Кубок состоит из нескольких этапов, каждый из которых — это самостоятельная гонка. Этапами Кубка в 2016 году были гонки в Сумах, Виннице, Драгобрате, Львове, Лопушанке, Днепре и заключительный — в Киеве. Финальный этап любительского Кубка Украины по велокроссу-кантри прошел в октябре в Голосеевском лесопарке, с участием 122 гонщиков в возрасте от 16 до 58 лет, в том числе и троих работников ОП ЮУ АЭС.

Южноукраинцы, зная Александра как известного в городе спортсмена-бегуна, организатора и главного судью традиционного легкоатлетического пробега, теперь могут гордиться еще и его велосипедными, и быть уверенными в том, что энергия и спортивная хватка Александра ста-

нут примером для других, и в следующем году количество участников кросс-кантри от нашего города увеличится.

Осень — время не совсем «велосипедное», поэтому ребята планируют на протяжении холодного времени года заниматься спортом, повышать нагрузку в спортивном и тренажерном залах, чтобы улучшить свою физическую форму. Физическая подготовка будет включать в себя бег, плавание в бассейне спортивного комплекса «Олимп». Также

они планируют провести серьезную профилактику своего велосипеда, ведь, как говорит Виталий Рожок, хорошая и надежная техника — 20% успеха. Вся семья Виталия приняла и полюбила его увлечение — вместе с женой Ириной и детьми, Надюшей и Славиком, — они совершают частые велопутешествия в выходные. Пусть не так далеко, потому что дети еще совсем малыши, но вместе и с удовольствием. Главное ведь — не рекорды, а гармония, здоровье и возможность

наслаждаться прекрасной природой.

Несмотря на большое количество трудностей, с которыми сталкиваются наши спортсмены, — несоответствия рабочих графиков, а значит, трудностей с совместными тренировками, поломки снаряжения, плохой погоды, семейных и политических неурядиц, они — на правильном пути, они — в движении, и приглашают вместе с собой в этот трудный, но такой увлекательный путь всех желающих.

Елена БОНДАРЕНКО

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Жиланська, 5-6, оф. 5, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: (044) 590-18-22
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
http://www.atomprofspiika.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція листується з читачами лише на сторінках газети
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 4400